

Rozvětvený rod Brožíků je popisovaný v publikaci F. X. Buchty a H. Papežové „Rod a dětství Václava Brožíka na Plzeňsku“, vydané r. 2000.

Sestavili Jaroslava a Jan Nesvadbovi, září 2015, foto J. Nesvadba a archiv Okrašlovacího spolku pro Novou Huť a Dýšinu.

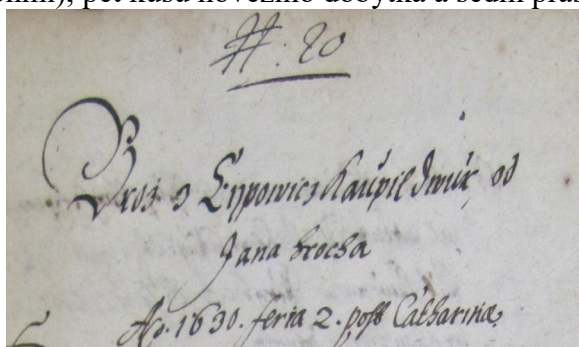
Jak už bylo výše řečeno, v Dýšině žily dvě rodově příbuzné významné osobnosti jménem **Václav Brožík**. První z nich byl forman, výrobce kočárů a karosář. Druhý **Václav Brožík** byl významný malíř.

Pro pochopení souvislostí zabrousíme do **hluboké historie naší vsi, do doby těsně po třicetileté válce**. Původní tvar příjmení předků těchto Brožíků byl **Ambrož**. Pocházeli z rokycanské části Ejpovic.

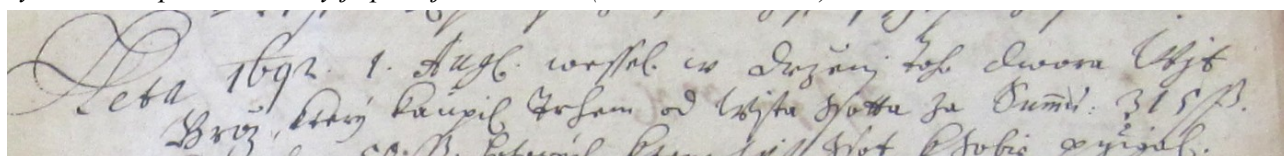
Ves Ejpovice (Ejpovice, o. Rokycany)							
Vypouští se do času							
Sedláci pohořali							
Lorenc Ambrož	30	6	3	—	—	—	1
Řehoř Offský	30	—	—	—	—	—	1
Martin Pestoffský	30	—	—	—	—	—	1
Ondřej Sládek	22	—	—	—	—	—	1
Jiljí Heret	30	—	—	—	—	—	1
Vít Offský	30	—	—	—	—	—	1
Summa	172	6	3	—	—	—	6

V Berní ruli 1654 je uváděn v Ejpovicích Lorenc Ambrož jako nejbohatší sedlák. Ejpovice byly rozděleny na část náležící Plzni, která byla zachovalá a část patřící k Rokycanům, kde žil i Ambrož a kde jsou sedláci psaní jako „pohořali“, s usedlostí vypálenou nějakým běžným požárem, či v souvislosti s třicetiletou válkou (Ambrož měl ale jediný zaseto a vlastnil dobytek, ostatní ejpovičtí sedláci jsou psaní jen jako vlastníci polí).

Příjmení **Ambrož** se změnilo časem na **Brož**, což nebylo v těchto dobách nic neobvyklého. Brožové žili v Ejpovicích později celá staletí, v č.p. 14 se dosud říká „U Brožů“. **Ambrož z Ejpovic** (výše uvedený Lorenc, nebo někdo jiný z rodu?) koupil v Dýšině Kuštejnovský dvůr, později číslovaný č.p. 20 (u rybníka) a to už v roce **1630**, tedy v době, kdy zuřila třicetiletá válka. V jakém stavu tehdy statek byl, je otázka; říká se, že Hrochovy usedlosti (vlastnil jich tehdy více) byly v té době vypleněny, je tedy možné, že i to byl důvod prodeje možná za výhodnou cenu. Informace o odňatých 100 kravách a 70 koních z Hrochova majetku vojáky za třicetileté války, které se uvádí ve starších brožurkách, se mi zdají značně přehnané. Podle Berní ruly měl Ambrož v Dýšině v roce 1654 jen dva potahy (s koňmi), pět kusů hovězího dobytka a sedm prasat.

Rok 1630 – Brož z Ejpovic kupuje dvůr č.p. 20 od Jana Hrocha – zde je psáno příjmení Brož, což může být dáno pozdějším prepisem těchto smluv, kdy už bylo vžité příjmení Brož (toto konkrétně psali cca 1775). V dýšinském zápisu Berní ruly je psán jako Ambrož (archiv města Plzně).

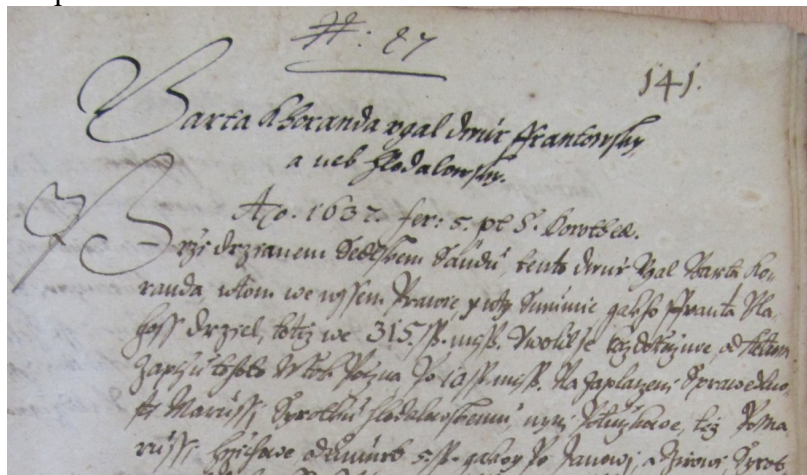

Vít Brož (vnuk Ambrože z Ejpovic – i. Host.) kupuje v roce 1692 Blahošovský dvůr od **Víta Šotta**. (arch. MP)
Připomeňme si nejstarší historii této usedlosti později číslované č.p. 27.

Vzhledem k umístění usedlosti v horní části dýšinské návsi blízko kostelu, je pravděpodobné, že je to jeden z nejstarších dvorů, na jehož místě se mohlo bydlet už v době vzniku kostela, či možná ještě dříve (12.–14. stol). Dnešní zděná budova statku je z 19. století, ale sklepy mohou být mnohem starší a především hranice parcely celé usedlosti jsou prastaré, ty se ustálily už někdy na začátku 15. století. Tehdy byly na parcelách prvně stavěné dřevěné chalupy, možná mnohokrát později přestavované a v 17., či 18. století, možná podobné té zachovalé dýšinské roubence.

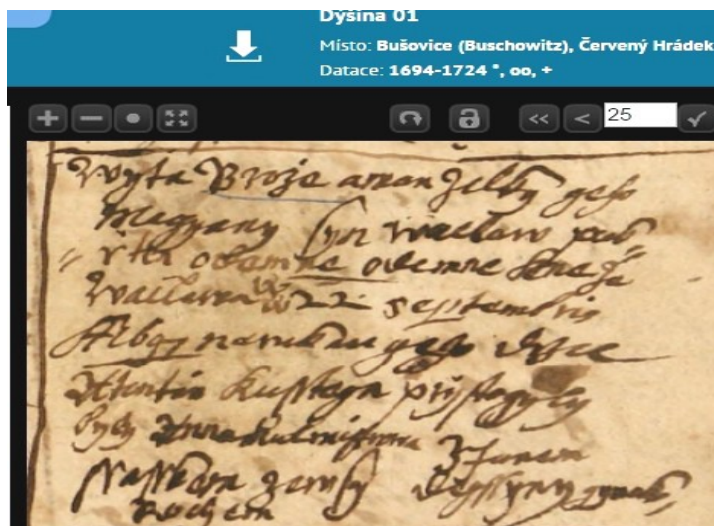
V roce 1603 prý vlastní statek **František Blahoš**, který byl druhým manželem vdovy po **Hlodalovi** (inf. p. Hostičková). Po nich název **dvůr Hlodalovský, Frantovský, či Blahošovský**. Název **U Pavlů** dostal až v druhé polovině 19. století podle **Pavla Brožíka**.

V roce 1619 prý statek kupuje **Martin Blahoš** s ženou **Filomenou** od **Augustina Trötzera** (inf. p. Hostičková – patrně neplatné, opsané z bludů obecní kroniky). Jisté jsou jen staré zápisy, které jsem viděla na vlastní oči a předkládám:

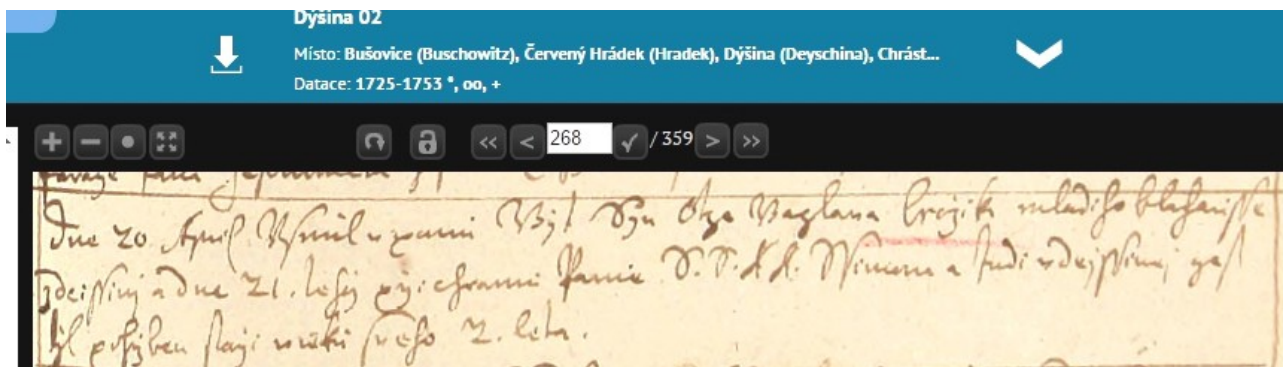
Zpětné přepisy smluv: 1637 – **Barta Koranda** vzal dvůr Frantovský a neb Hlodalovský - při držianom selském soudu tento dvůr vzal **Barta Koranda** v tom ve všem právě ... jak ho **Farnta Blahoš** držiel, totiž we 315zl. ... Na zaplacení spravedlivosti **Maruši sirotku hlodalovskému nyní Polníčkové**,... též po **Maruši Hříchové** odumřel 5 zl. Jako i **Janovi a Jirovi sirotcích Blahošovských**... (archív MP)

Jak už bylo výše uvedeno 1692 kupuje usedlost č.p. 27 **Vít Brož**, který cca 1729 dvůr předal synovi **Václavovi Brožovi**.

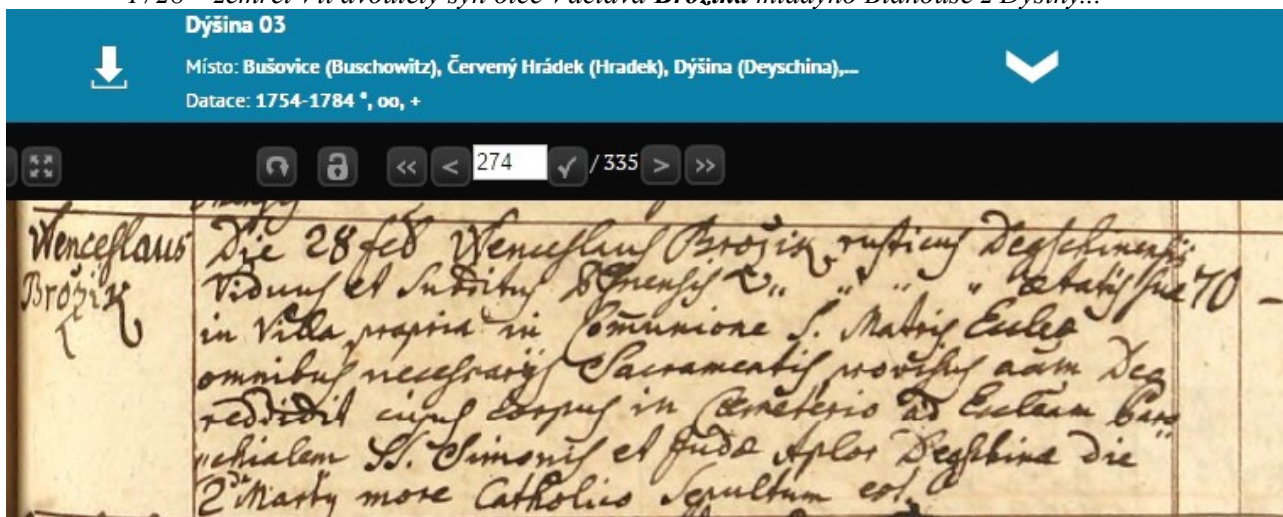

1697 narození **Václava Brože** syna **Víta Brože** a manželky jeho **Maryany**, kmotr **Kuštejn, Šašková**

Říká se, že když zemřel **Vít Brož**, napsal prý kněz omylem do úmrtního listu jeho jméno jako „**Brožík**“. Tak došlo k záměně jmen **Brož-Brožík**. Spíše mám ale dojem, že ke konci života „starého“ **Víta Brože** už byl dlouho faktickým hospodářem „mladý“ **Václav**, zdobně **Brožík** a vžilo se to tak, že i zemřelý **Vít** byl nakonec do matriky zapsán jako **Brožík**. **Václav** je psaný jako **Brožík** už před rokem 1728, ale ve starých gruntovních záznamech se objevuje změna jména až po roce 1754. Patrně v tom byl nějaký čas zmatek a nebylo to asi dáno jedním matričním zápisem.

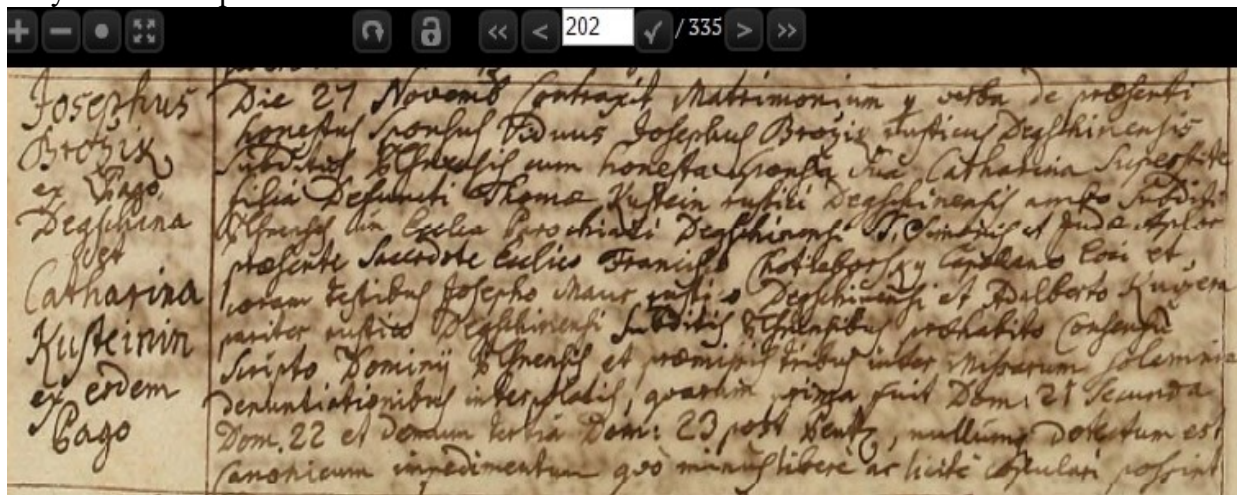

1728 – zemřel Vít dvouletý syn otce Václava **Brožíka** mladýho Blahouše z Dýšiny...

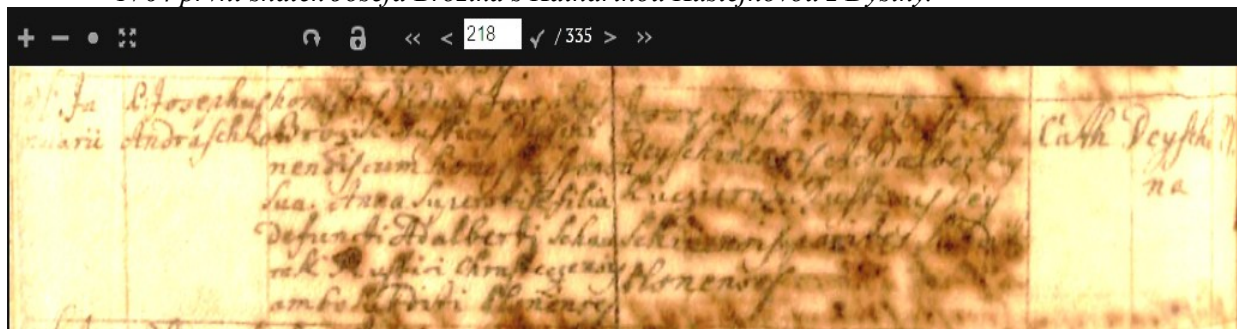

1765 - Václav Brožík zemřel v 70 letech a je pochovaný kdesi u dýšinského kostela

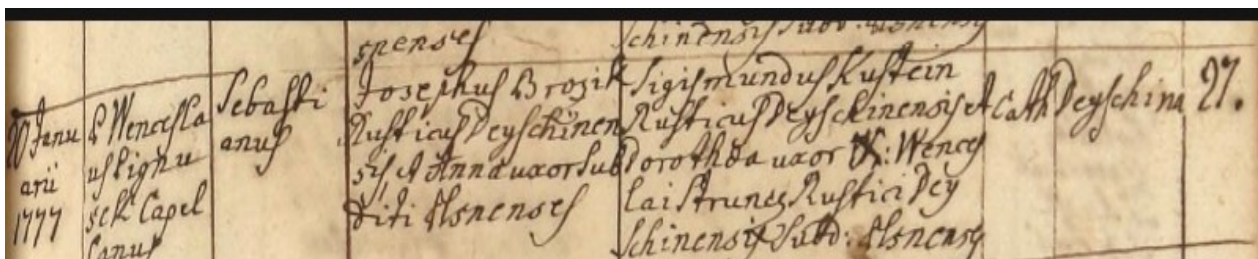
Po Václavu **Brožíkovi** převzal dvůr jeho syn **Josef Brožík** (praděd malíře), který byl třikrát ženatý. Třetí žena pocházela z Chrástu.

1764 první sňatek Josefa Brožíka s Katharinou Kušejnovou z Dýšiny.

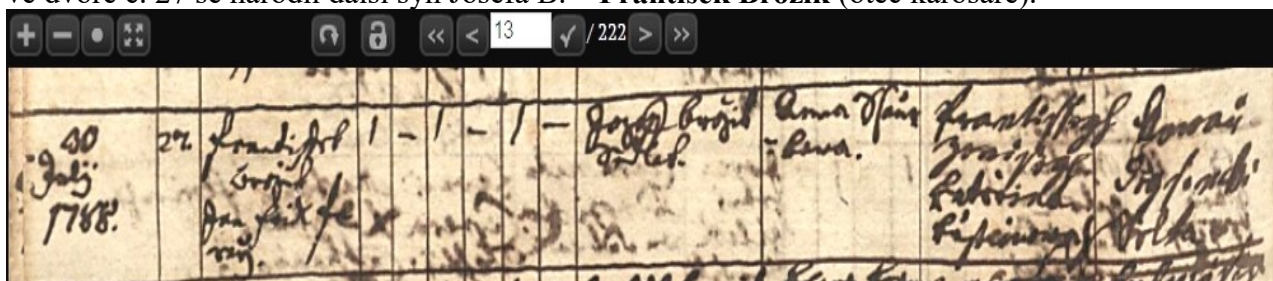
1772 sňatek Josefa Brožíka s Annou dcerou Vojtěcha Schaurka z Chrástu

1777 Zápis narození Sebastiana, syna Josefa Brožíka sedláka dejšinského, a Anny (roz. Schaurkové z Chrástu) poddaných plzeňských, kmotr Zikmund Kušějtn sedlák dejšinský a Dorota žena V. Štrunce

Sebastian Brožík (děd malíře), byl jeden ze synů majitele dvora č.p. 27 Josefa Brožíka, ale nebyl dědicem tohoto dvora. Vztahovala se na něj verbovací povinnost a po vyučení strávil 28 let na vojně. Po vojně žil pravděpodobně v Plzni, ale po roce 1813 je už opět v Dýšině. Nikoli na rodném statku, ale v chalupě č. 28 jako nájemník. Chalupa patřila kováři Josefu Ženiškovi, kovárnu měl na návsi. V Ženiškově chalupě se narodil 5. 4. 1813 otec malíře **Josef Brožík**. Kmotrem mu byl kovář Ženišek. Podrobně popsáno v odstavci o malíři.

Ve dvoře č. 27 se narodil další syn Josefa B. – **František Brožík** (otec karosáře).

1788 Zápis narození **Františka Brožíka** (bratra Sebastiana, otce karosáře) – kmotr František Ženišek kovář, Kateřina Kušejtná selka (v usedlosti č.p. 27)

Začíná to být nepřehledné, tedy nabízím shrnutí jmen členů rodu (čísla jsou generace):

1. Brož z Ejpovic (č.p. 20)
2. Vít Brož (oo Maryana)
3. Václav Brož – Brožík
4. Josef Brožík (oo 1 Magdaléna, oo 2 Katharina Kušejtná, oo 3 Anna Schaurková z Chrástu)
5. - Sebastian Brožík (m. Anna) (oo Marie/Mariana Ziková) n. 1777
 6. Josef Brožík (oo Kateřina Sigmundová) (kotlár) n. 1813
 7. - Josef n.1840
 - František (typograf) n. 1844
 - Ján n. 1846 (divadelní pěvec)
 - Václav Brožík (malíř) n. 1851
 - Kateřina n. 1849
5. - František Brožík (m. Anna) (oo Anna Šašková, dc. Pavla Šaška, Mar. Bartovský) n. 1788
 6. - Václav Brožík (karosář) n. 1821
 7. - Václav Brožík (karosář)
 8. - Václav Brožík
 - Bedřich Brožík
 - Jaroslav Brožík (karosář, pokračovatel tradice, oo Jana)
 - 7 - Karel Brožík (karosář brzo zemřel)
- Pavel Brožík (oo Alžběta Bartovská z Božkova)

Usedlost Dýšina č.p. 27 dál vede **František Brožík** a po něm **Pavel Brožík**. V roce 1869 je stále zaznamenán Pavel Brožík. V roce 1890 později zde již hospodaří Čechurové z č.p. 23. (od 1877).

Wohnung Číslo by partikul Běžná ul.	1 a	1 b	2	3	4	5	6	7	8
					vergl. Abt. 14 der Belehrung srov. odst. 14. poučení	vergl. Abt. 15 der Belehrung srov. odst. 15. poučení	vergl. Abt. 16 der Belehrung srov. odst. 16. poučení	vergl. Abt. 16 der Belehrung srov. odst. 16. poučení	vergl. Abt. 16 der Belehrung srov. odst. 16. poučení
11			Čechura majitel Vojtech bydu	1	-	1854	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina
2			Majdalena manželka	-	1	1862	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina
3			Vojtech syn	1	-	1889	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina
4			Anna chůvěna	-	1	1871	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina
5			Liškova Anežka chůvěna	-	1	1874	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina	Čechurova Dýšina

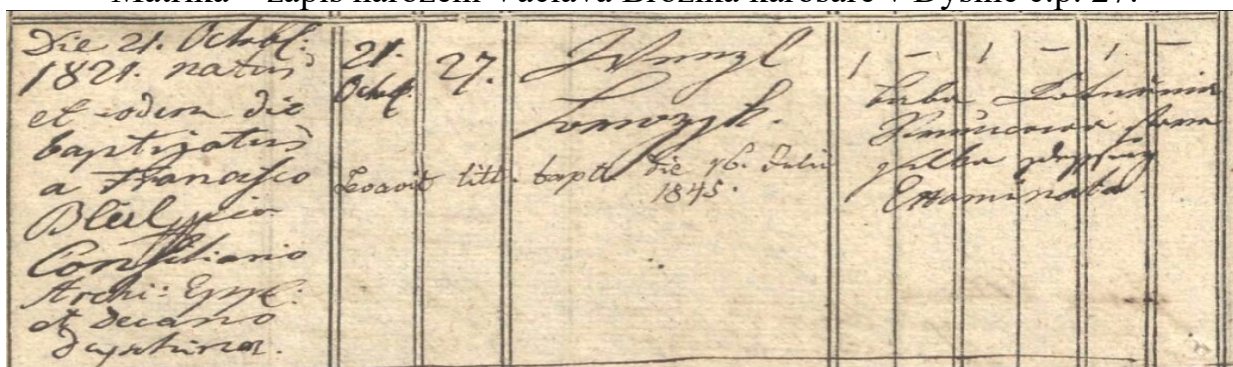
Z dokumentu sčítání lidu 1890 – usedlost č.p. 27 – noví majitelé jsou Čechurové (archiv MP)

Další – novější historii usedlosti (20 a 21. století) ponechávám popisu jiných už třeba kvůli ochraně osobních údajů žijících lidí....

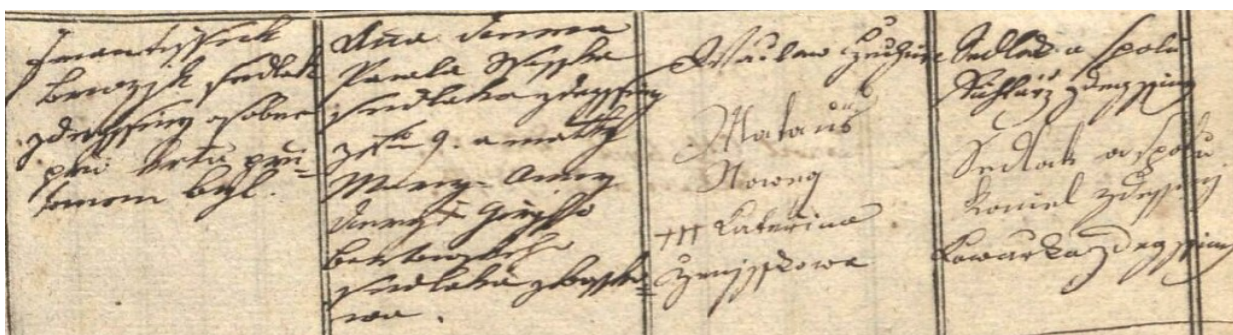

Václav Brožík – karosář (1821 – 1895)

Matrika – zápis narození Václava Brožíka karosáře v Dýšině č.p. 27:

21. 10. 1821 – Dýšina 27, narozen Václav Brožík, porodní bába Kateřina Štruncová z Dejšiny

...zbytek záznamu: otec František Brožík sedlák z Dejšiny, matka Anna (dcera Pavla Šaška sedláka z Dejšiny č. 9 a matky Marie Anny dcery + Jiřího Bartovského sedláka z Božkova), kmotr Václav Čechura, sedlák a spolurychtář z Dejšiny, Matouš Nový sedlák a spolukonšel Dejšínský, Kateřina Ženišková, kovářka z Dejšiny.

Továrník Václav Brožík narozený v Dýšině původně vyráběl v Plzni řemeny a koňské postroje v Solní ulici (od roku 1845). Tehdy už žil v Plzni, na jeho rodném statku v Dýšině hospodařil jeho otec František a později bratr Pavel Brožík. Od roku 1867 zahájil v Plzni výrobu kočárů. Svou továrnu pak přesunul na Přemyslovu ulici, kde již pracovali i jeho synové Karel a Václav (tedy třetí významný Václav Brožík). Synové se kromě jeho závodu vyučili i v Paříži, Vídni, Berlíně a Drážďanech. Po tragické smrti Karla Brožíka pak podnik nesl název V. Brožík a syn. Již tehdy kočáry získávaly věhlas pro svou ovladatelnost. Syn Václav Brožík ml. pak továrnu převzal v roce 1890. Již o rok později se firma V. Brožík stal dvorním dodavatelem kočárů pro císaře Františka Josefa I. Nové úspěchy jej přiměly přestěhovat výrobu do nové továrny na křižovatce ulic Nádražní a Sirková v Plzni, kde dnes stojí krajské ředitelství Policie ČR. Výroba zde se rozeběhla v roce 1895, kdy také zemřel jeho otec a zakladatel firmy. Kromě císařského dvora vyvážel kočáry do Ruska, Německa, Francie či Turecka, několik vozů dodal i perskému šáhovi.

Brožíkova selská bryčka (na výstavě na dýšínské návsi), (www.busportal.cz), takové bývaly v každém větším selském dvoře pro dopravu osob.

Firma v roce 1898 vyrobila 20 kusů vozidel pro plzeňskou elektrickou dráhu („křížíkova“ tramvaj) a o rok později vyrobili i první automobilovou karoserii (to už firmu vlastnil Václav Brožík ml.).

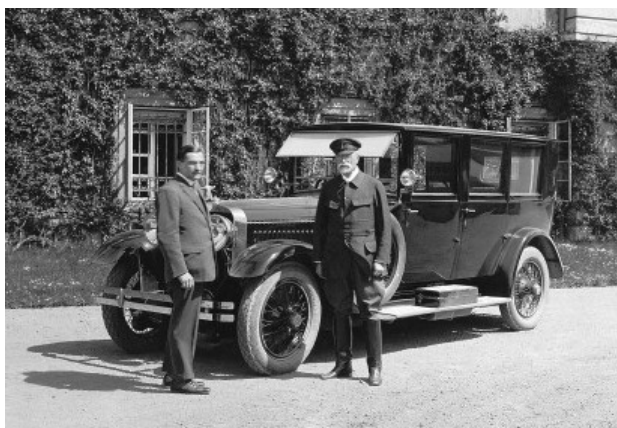

Křížíkova - Brožíkova tramvaj (www.busportal.cz)

Brožíkova C.K. Dvorní továrna - stála „u Jána“ - na obrázku vpravo (www.zanikléobce.cz).

Brožíkovy karoserie byly oceněny na různých domácích i zahraničních výstavách a soutěžích.

Masarykova Škoda Hispano Suiza z roku 1926 s Brožíkovou karoserií (katalog-automobilu.cz)

Ze slavnostního odhalení pamětní desky karosáři Brožíkovi, (www.busportal.cz)

Václavovi synové **Václav Brožík (nejml.)**, **Bedřich** a **Jaroslav** převzali továrnu po první světové válce, kdy definitivně ukončili výrobu kočárů. Postupně upadala ale i výroba karosérií pro automobily, které si začaly firmy navrhovat samy. Zachována zůstala výroba **autobusů**, přesto se prohlubovaly finanční potíže, které vyvrcholily vyhlášením konkurzu v roce 1935. Po dobu Protektorátu Čechy a Morava se Brožíkova karosárna zaměřila na stavby různých účelových karosérií (zejména přívěsů a nástaveb) nezřídka užívaných německou armádou. Po smrti posledního **majitele Jaroslava** vedla podnik jeho žena **Jana**, která získala na obnovu podniku po spojeneckém bombardování půjčku a továrnu vzkřísila (budova „U Jána“ tehdy prakticky lehla popelem). Podnik byl ale hned v roce 1948 **znárodněn** a připojen ke **Karose Vysoké Mýto**. **Jana Brožíková** však musela půjčku přesto splatit. V září 1952 se však celá majetková podstata dřívější Brožíkovy karosárny stala součástí národního podniku **Autorenova**. Tímto administrativním opatřením tato tradiční karosárna definitivně zanikla. (čerpáno ze stránek www.busportal.cz, <http://www.autozine.cz/>)

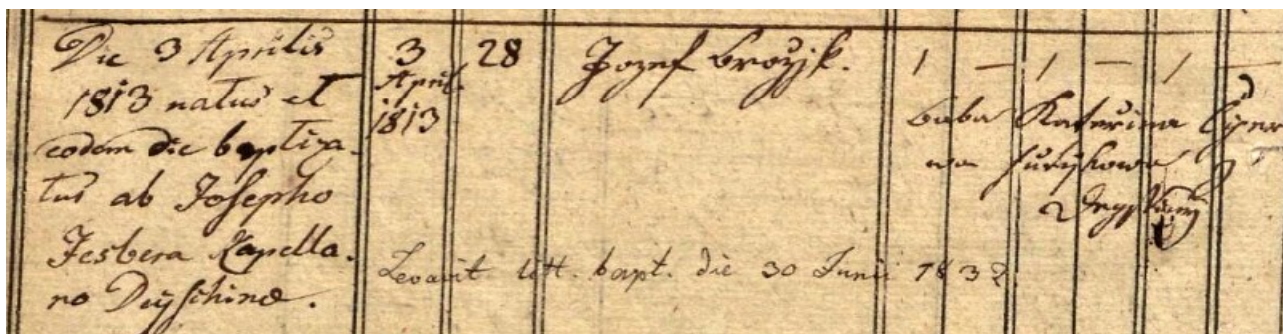

V. Brožík st. zakladatel firmy

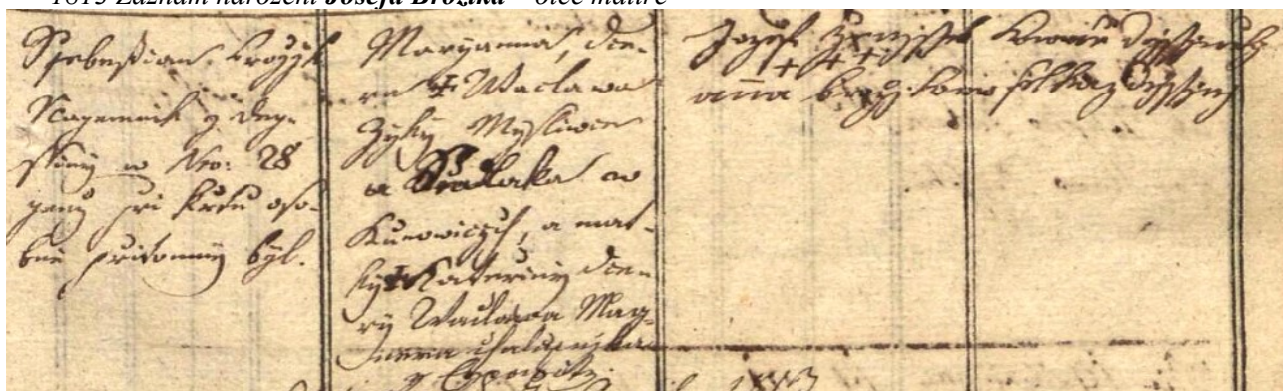
Václav Brožík – malíř (1851–1901)

Václav Brožík, byl významný český malíř, který je dnes neprávem opomíjený. Kdo by si nevybavil obraz ze školních let „Setkání Jiříka z Poděbrad s Matyášem Korvínem“, nebo ještě známější „Jan Hus před koncilem v Kostnici“. Jeho rozměrná plátna byla vystavována nejen v Evropě, ale i ve Spojených státech. Dnes je můžeme vidět v budově Staroměstské radnice v Praze.

Narodil se v Třemošné, ale do Dýšiny a Nové Huti sahají kořeny jeho rodu. Jeho otec byl **Josef Brožík** (nar. v chalupě v Dýšině č. 28), dědeček **Sebastian Brožík** (nar. v usedlosti č. 27), pradědeček **Josef B** (rovněž z Dýšiny č. 27).

1813 Záznam narození Josefa Brožíka – otce malíře

Pokračování záznamu narození Josefa Brožíka – otec **Sebastian Brožík** nájemník z Dýšiny č. 28, matka **Mariana** dcera + **Václava Zýky** myslivce a sedláka ... kmotr **Josef Ženíšek** kovář dejšínský, **Anna Brožíková** selka z Dýšiny.

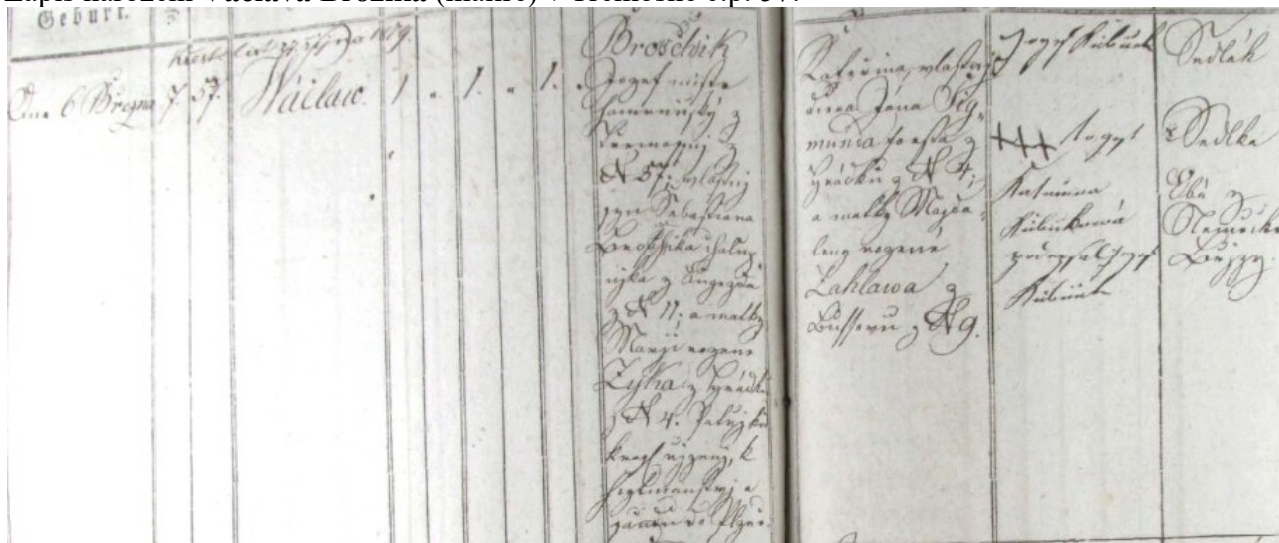
Dnešní chalupa Dýšina č.p. 28 (ale Brožík se narodil v chalupě stejného čísla na návsi, co je zbouraná)

V Nové Huti stávala prý ve 14. a 15. století vysoká pec. V 17. stol. byla zřízena huť na prutové a hřebíkářské železo, později se huť modernizovala na výrobu náradí. Vlastnil ji Josef Steiner, manžel **Marie Anny Brožíkové**, sestry Sebestyána (Šebestyana). Steiner nechal kovařiny a deset let provozoval hamernickou hospodu. Pravděpodobně za ušetřené, půjčené i prodejem získané peníze si koupil chalupu se zahradou č. 11 (u huťské zvoničky), která tam již v té době stávala (jiná, než ta dnešní).

Pro svoji znalost světa, čtení, psaní a počítání (mluvil německy, snad i francouzsky), pro nebojácnost v jednání s pány byl prý v Nové Huti rychtářem. Tehdy měla Nová Huť vlastní samosprávu a vlastní číslování domů (společné s Horomyslicemi). Josef Steiner dbal na to, aby jeho děti Rozina, Josef i Anna uměli číst, psát a počítat a posílal je do dýšinské školy (1818–1967, stará škola na návsi). Protože známe vztah **Sebastiana (Šebestyána) Brožíka** a Josefa Steinera, šel i jediný Brožíkův syn **Josef** na vyučení – učil se kotlářem.

Josef Brožík se v devatenácti letech se setkal s o jeden rok starší Katynkou Sigmundovou, dcerou hajného. Z jejich lásky se narodila holčička Anna. Jelikož rodiče nebyli oddáni, byl při křtu sepsán následující zápis: „Josef Brožík, tovaryš kotlářský z Nové Huti k této holce se co otec hlásí a dvěma podepsaným svědkům dlouho známý jest. To se potvrzuje.“ Před svatbou malá Anička zemřela a po svatbě žili v novohuťské chalupě s rodiči.

Zápis narození **Václava Brožíka** (malíře) v Třemošné č.p. 57:

6.3.1851 – narozen **Václav**, syn **Josefa Brožíka**, mistra hamernického z Třemošné 57 (syn **Sebastiana Brožíka** chalupníka z Újezda 11, a matky **Marie rozené Zíka** z Hrádku 4), matka **Kateřina** vlastní dcera **Jana Sigmunda** z Hrádku 4 a matky **Magdaleny roz. Záhlava** z Bušovic č. 9.

1	Josef Brožík	1812	muž	hamernický mistr	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
2	Kateřina Brožíková	1814	žena	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
3	Josef Brožík	1840	muž	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
4	František Brožík	1844	muž	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
5	Ján Brožík	1846	muž	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
6	Václav Brožík	1851	muž	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
7	Kateřina Brožíková	1849	žena	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
8	Josef Brožík	1825	muž	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
9	Anna Brožíková	1829	žena	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57
10	Kateřina Brožíková	1818	žena	domácnostní	z Třemošné 57	z Třemošné 57	z Třemošné 57

Dokument o sčítání lidu 1869 Nová Huť 11 – zaznamenáni rodiče **Josef Brožík** (n. 1812 ?) a **Kateřina Brožíková** (1814), synové **Josef** (n. 1840) **František** (1844) **Ján** (1846), **Václav** (1851) a **Kateřina** (1849). V domě Nová Huť č. 11 žily 4 rodiny, celkem 22 lidí (dům proti mlýnu u zvoničky). V roce 1890 už v domě žádný Brožík nebydlí, ani jinde v Huti (archiv MP).

Bohužel, novohut'ský hamr ležel stranou a tak Josef hledal výhodnější místo pro obživu rodiny. Byl to hamr v Doubravce-Lopatárna. Kvůli bydlení si pronajal polovinu chalupy u Lodrů č. 36 v Doubravce. Tam se jim narodila Bětuška (později zemřela) a Josef (1840). Pak se znovu celá rodina přestěhovala do Hutě, přesný důvod neznáme. Sestra Anna se v té době vdala do Klabavy a tak jako důvod se nabízí pomoc stárnoucím rodičům. V Nové Huti se narodil **Jan a František Brožík**.

O **Janovi Brožíkovi** víme, že se vyškolil v pěveckém umění, přešel k divadlu, vystupoval v Augsburgu pod uměleckým jménem Sigmund. Zemřel v 61 letech.

František Brožík byl typografem v Praze, spolujitel knihtiskárny Fr. Brožík a spol., pak Brožík & Janke. Později vedl knihtiskárnu a nakladatelství firmy Alois Wiesner (původní jeho výše uvedená tiskárna, kterou koupil Wiesner) vydával časopis Ruch o výtvarném umění, do kterého přispíval bratr – malíř Václav Brožík a podílel se na vedení Galerie Ruch. Byl znalec díla svého slavného bratra a přítel M. Alše.

Rodný dům **Václava Brožíka** v Třemošné cca 1930 (ze stránek m. Třemošné – www.tremosna.cz)

V celém kraji pracovali hamerníci. Dnes už nevíme, kdo dohodil **Josefu Brožíkovi** místo hamernického mistra v hamru v Třemošné. Dověděl se pravděpodobně o tom, že majitel Karel Klotz, hodlá rozšířit třemošenský hamr o obytné budovy pro hamernického mistra a přespolní dělníky. Vyráběly se tu motyky, lopaty, radlice a jiné zemědělské nářadí. Při stavbě pomáhali sedláci z Německé Břízy. S jedním z nich s Josefem Kubíčkem se **Josef Brožík** velmi spřátelil. V třemošenském hamru se narodila Katynka a později i nejmladší **Václav** (malíř). Oběma dětem byli Kubíčkovi křestními kmotry.

Ze vzpomínek Františka: „*Občas jsme vyžadovali na tatínkovi, aby namaloval koně. Ten vzal křídou a v nohách černě natřené postele namaloval koně. Nemohli jsme se dočkat, až tatínek půjde do Plzně pro rybu a přinese kalendář s obrázky, občas i krabičku s barvičkami.*“

Brožíkovi děti začaly chodit do školy v Třemošné. Někdy v roce 1853 se přestěhovali do Německé Břízy č.p. 33 – do domu krejčího Kubíčka. Peněz bylo stále málo. Josef brousil pily a Katynka se naučila vyšít pleny pro bohaté selky. Často vyšívala celou noc, aby stihla zakázku. Otec Josef tedy odešel za prací do Plas do Metternichových hutí, ale musel tam i bydlet. Asi proto přešel do Bondyho závodů v Darové. Sem denně pěšky docházel 12 km. Výrobky vozil pravidelně forman do Prahy. Když se jednou otec Josef s ním vypravil, dostal na Smíchově u Ringhoffera dobré místo.

Nevíme, kdo je do Prahy přestěhoval, možná dobrodinec Kubíček, možná bratranec Pavel Brožík z Dýšiny – hospodář a především forman.

A tak se malý **Václav Brožík** dostal s rodinou do Prahy. Byl zručný a pečlivý. Vyučil se

litografem v porcelánci. Od roku 1868 (17 let) studoval na Akademii výtvarných umění v Praze, Drážďanech a Mnichově. V roce 1878 podnikl studijní cestu do Holandska, kde studoval holandské a vlámské malíře. Oženil se s dcerou bohatého obchodníka s obrazy v Paříži. Působil jako profesor na pražské Akademii výtvarných umění a svůj čas dělil mezi Prahu a Paříž, kde žila jeho rodina.

Václav Brožík (wikipedie)

V Paříži dosáhl mnoha cen a vyznamenání. Nakonec byl zvolen členem Francouzského institutu. Z tchánova podnětu namaloval obraz pro císaře Františka Josefa I. Císař jej v r. 1897 povýšil do šlechtického stavu. Stal se nejvýznamnějším českým malířem posledního čtvrtletí 19. století. Byl členem Francouzské umělecké akademie, nositelem Kříže čestné legie, členem České akademie věd a umění (1890). Byl tehdy ctěn jako největší žijící český malíř.

Brožíkův obraz (Jan Hus před koncilem v Kostnici) (Wikipedie)

Brožíkův Večerní návrat z pole (www.watermark.big)

Modernisté považují ale jeho obrazy za teatrální. Žil v době, kdy se všichni umělci snažili povznést český národ a jeho historická rozměrná plátna posilovala národní uvědomění. Jeho obrazy působily nejen na současníky, ale jako obrazové přílohy dějepisů utkvěly i v hlavách dalších generací. Malíř Václav Brožík zemřel mladý, jen několik týdnů po svých 50. narozeninách a byl pohřben na hřbitově na Montmartru.

Setkání Společnosti V. Brožíka z Třemošné u malířova hrobu v Paříži s jeho potomky z Francie a USA

Čerpáno bylo z přednášky p. I. Melicharové o malíři a jeho rodu (ta použila podklady od manželů Nesvadbových, p. Hostičkové, a informace z knihy Rodina a dětství Václava Brožíka na Plzeňsku od autorů FR. X. Buchty a Heleny Papežové), dále čerpáno z Wikipedie, internetových stránek www.busportal.cz, <http://www.autozine.cz/>, portafontium.cz, podklady z Archivu města Plzně, ze stránek Společnosti V. Brožíka v Třemošné a ze stránek uvedených u jednotlivých obrázků.

Výše uvedené není vědeckým historickým pojednáním, pouze laickým pohledem obyvatelky Dýšiny, kterou zajímá historie.
Pavla Velleková 2015